

[Holstein.]

og sideordnet, sorterer under Departementschefens Overledelse og Tilsyn. Trænger Skikken paa et eller flere Omraader til at ændres, er det Departementschefens Sag at søge den ændret. Men det gjorde han ikke. Følgelig maatte det være ham, der havde Overledelsen og Overtilsynet med Arendrup, hvilket i øvrigt ogsaa fremgaar af de, som jeg allerede har nævnt, nye Regler for Departementschefernes Tilsyn med og Overledelse af deres Ministeriers Budgetter og Kasse- og Regnskabsvæsen, saaledes at Hr. Dalhoff altsaa ikke, selv under Paaberaabelse af den tidligere Tilstand, havde mindste Føje til ikke at betragte sig som Arendrups overordnede med Hensyn til Kasse- og Regnskabsvæsen.

Dette var Hr. Dalhoffs første graverende Embedsforsømmelse, at han ikke ved sin Tiltræden skaffede sig Oplysning om og greb ind for at bringe en Tilstand paa det rene, om hvis Uholdbarhed han med den mindste Smule Interesse, Agtpaaivenhed og Ulejlighed kunde have skaffet sig Underretning. At der paa dette Punkt ogsaa foreligger embedsmæssig Forsømmelse fra hans Forgænger Hr. Busk-Nielsens Side, er rigtigt, men det diskulperer paa ingen Maade Hr. Dalhoff.

Det næste Anliggende, hvor Hr. Dalhoff efter Rigsadvokatens Formening er retligt ansvarsfri og uangribelig, er Modtagelsen af de tyske Erstatninger for sænkede danske Skibe. Jeg begynder med det den 6. April 1926 for Dampskibet „Cyrus“ modtagne Erstatningsbeløb stort 517 500 Kr. Angaaende denne meget store og egenartede Erstatningssag har Hr. Dalhoff signeret i alt 5 Skrivelser som Chef for Handelsministeriet, den første i Oktober 1925, de andre i Maj 1926, uden at det er faldet Departementschefen ind at gøre sig bekendt med Sagens Akter, eller at det kunde være hans Embedspligt at gøre det. Denne Gang er det imidlertid ikke Kontorchef Tetens, men Kontorchef Krogh, der maa holde for for at dække og udvande Departementschefens oplagte saavel retlige som moralske Ansvar. Rigsadvokaten undser sig ikke for at skrive og Hr. Dalhoff ikke for at acceptere følgende Passus:

„Naar man maa gaa ud fra, at Kontorchef Krogh ikke har sat Departementschefen ind i Forholdene paa dette Omraade“ — *ikke har sat Departementschefen ind i Forholdene paa dette Omraade* — „synes det lidet stemmende med det Tillidsforhold, der bør være mellem en Departementschef og hans Kontorchef,

at Kontorchef Krogh har foranlediget“ — *har foranlediget* — „Departementschefen til at underskrive en Del Ekspeditioner vedrørende Cyrus-Erstatningen, om hvis Betimelighed og Korrekthed Departementschefen under de foreliggende Omstændigheder ikke kunde have nogen Mening.“

Et videre skrives der med en Ublufærdighed, som maa kunne faa det taalmodigste hvide Papir til at rødme af Undseelse og Harme: „Der maa formentlig gives Departementschef Dalhoff Medhold i, at det overfor det store Antal Ekspeditioner, som en Departementschef i et stort og omfattende Ministerium daglig maa underskrive, er umuligt ved hver enkelt at studere Sagens Akter.“

Hvad nu for det første det store og omfattende Handelsministerium angaar, skal jeg minde om Rigsadvokatens i saa Henseende oplysende Udtalelse Side 2: „Den Omstændighed, at de to af Kontorerne fra første Færd“ — det vil sige i 1921, altsaa paa en Tid, da Efterkrigstidens ekstraordinære Forhold endnu ikke var blevet Fortid, og den nye Tid just var begyndt at gøre sig gældende i Form af tysk Valutadumping, uhyre dansk Arbejdsløshed og Industrikrise, begyndende Bankkrise og Landbrugskrise o. s. v., endog paa denne Tid „var“, skriver Rigsadvokaten, „to af Kontorerne alt for smaa med Hensyn til Sagerens Antal og Betydning“ — altsaa baade kvantitativt og kvalitativt. „Og dette“, siger Rigsadvokaten, „førte til, at der saa at sige uafbrudt skulde ske Forskydninger fra det fyldigere første Kontor til de to andre Kontorer“. Det er interessante administrative Forhold, man faar Oplysning om gennem Rigsadvokatens Redegørelse — den Fortjeneste har den i hvert Fald, men det er ogsaa den eneste.

Hvad Sagerens Antal og Betydning angaar, kan Handelsministeriet neppe have været overbebyrdet, antager jeg, i Foraaret 1926, naar det ikke var det i 1921 — i hvert Fald neppe mere overbebyrdet. Paa begge Tidspunkter var det saa som saa baade med Antallet og Betydningen, men aldeles bortset herfra er det et stift Stykke, at baade Departementschefen og Rigsadvokaten vover at forsøge at gøre gældende, at Departementschefen ikke alene ikke har begaaet en grov Embedsforsømmelse, men overhovedet er sagesløs, naar han ikke af sig selv forlanger at blive sat ind i en Erstatningssag om godt en halv Million Kroner for et torpederet dansk Skib, og det endog i et Ministerium, hvor hverken Sagerens Antal eller Betydning